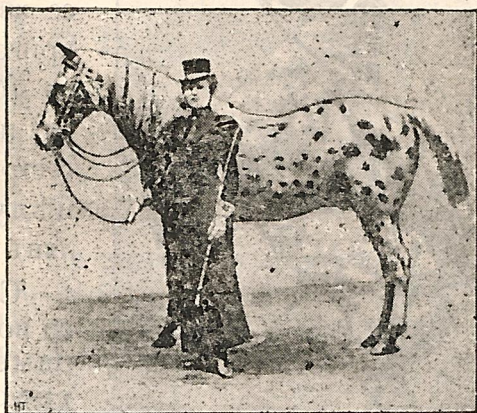

— Господине, приемере ме. Азъ ще работя, ще се науча... но само Боянчо да не е голъ, дѣдо да не гладува...

— Разбрахъ. Ела, мило дѣте!...

И тъй Еленка отишла въ цирка. Отъ малка тя почнала да язде на конъ. И за скоро тъй свикнала съ тази работа, такива опасни игри правѣла, щото зачудвала всички...

Тя заякнала и станала хубава, румяна, русо-коса дѣвойка. Най ѝ било драго да язде умния конъ *Вѣтрана*.

Ето. Засвирва музиката. Вѣтранъ, съ Еленка на гърба си, почва спретнато да *танцува*: ту дѣсни, ту лѣви колѣна подгъва, ту съ прѣдни крака забързва, ту полюлѣва снага по такта на музиката. А когато Вѣтранъ е най-добръ разигранъ, Еленка му изсвирва съ уста, той се изправя на задни крака, а тя лѣга на гърба му, тъй че главата ѝ се облѣга на опашката му...